

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **nezl. T. R.**
st. příslušnost:
t. č. pobytem
zastoupena Mgr. Lenkou Kotulkovou, advokátkou
se sídlem Kopečná 241/20, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2020, č. j. OAM-246/ZA-ZA11-ZA20-2020

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Lence Kotulkové, advokátce se sídlem Kopečná 241/20, 602 00 Brno *se přiznává* odměna ve výši 10.200 Kč, kterou jí soud vyplatí do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Matka žalobkyně požádala jménem žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Gruzie, odkud žalobkyně pochází, je totiž na seznamu bezpečných zemí původu. Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Domnívá se, že si žalovaný neshromáždil dostatek podkladů, aby mohl o její žádosti řádně rozhodnout. Kromě toho žalovaný v řízení nezohlednil nejlepší zájem dítěte. Krajský soud níže vysvětlí, proč tak žalobkyně namítá nedůvodně.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně podala prostřednictvím své matky žádost o mezinárodní ochranu dne 1. 4. 2020. Pohovor žalovaný provedl s matkou žalobkyně, která také v ČR neúspěšně žádala o mezinárodní ochranu. Jako důvod žádosti uvedla, že se s dcerou nemůžou vrátit do Gruzie. Její rodiče (prarodiče žalobkyně) nevědí o narození žalobkyně a nepřijali by ji. Je totiž nemanželským dítětem. Neměly by se proto kam vrátit. K rodičům by nemohly. Jiné bydlení ve vlasti nemají. K dotazu žalovaného, zda by se nemohly obrátit na nějakou sociální službu, matka žalobkyně uvedla, že v Gruzii nic takového není a jiné možnosti si nezjišťovala. Pokud by s dcerou byla v ohrožení, mohla by se obrátit na policii. Ta ale nic neřeší, nepomohla by.
3. Žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení informace o zemi původu, konkrétně materiál *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* z dubna 2019 a zprávu Mezinárodní organizace pro migraci – *Údaje o zemi, Gruzie, 2019* („zpráva IOM“). Podle prvně uvedené zprávy v Gruzii obecně nedochází k porušování základních práv a svobod. Centrální vláda nemá pod kontrolou pouze separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie. V Gruzii nedochází k pronásledování ve smyslu čl. 9 směrnice č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí. Gruzie v rámci procesu vízové liberalizace s EU přijala řadu reforem v oblasti politických a občanských práv, byť některá ze základních práv úřady nezaručují dostatečně či rovnoměrně (dochází např. k porušování soudní nestrannosti či porušování soukromí a násilí vůči LGBTI osobám). Gruzínská vláda také spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky i s dalšími humanitárními organizacemi na poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám.
4. Žalovaný shledal na základě výpovědi matky žalobkyně a informací plynoucích z citovaného materiálu, že v případě žalobkyně lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Potenciální problémy prarodičů žalobkyně s jejím přijetím do rodiny kvůli tomu, že se narodila mimo manželství, na tomto závěru nic nemění. Ze zprávy IOM plyne, že v Gruzii existuje funkční systém sociální péče, který tvoří různé sociální dávky. Všichni občané Gruzie mají nárok na účast v systému sociální péče. Pomoc může žalobkyně vyhledat u humanitárních organizací, které

v Gruzii působí. V případě problémů, o kterých matka žalobkyně mluvila u pohovoru, má žalobkyně možnost využít ochrany kompetentních orgánů své vlasti.

5. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek pro použití § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2020, č. j. OAM-124/ZA-ZA11-ZA20-2020 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba

6. Žalobkyně namítá, že domněnka o označení určité země původu jako bezpečné, je vyvratitelná. Žalovaný musí v každém jednotlivém případě zkoumat, zda lze ve vztahu k dotýcnému žadateli danou zemi považovat za bezpečnou. V případě žalobkyně to žalovaný neudělal.
7. Neshromáždil si totiž dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí. Vychází pouze z jediné obecné zprávy, která nemá vazbu na individuální důvody azylové žádosti žalobkyně. Tuto zprávu navíc vypracoval sám žalovaný. Žalovaný nepřihlédl ke všemu, co žalobkyně v rámci řízení tvrdila a co vyšlo najevo. Žalobkyně totiž uváděla obavu z jednání soukromých osob, která by mohla založit důvod pro udělení doplňkové ochrany. V souvislosti s možnými problémy žalobkyně s jejími prarodiči žalovaný konstatoval, že se může obrátit na policii. V rozhodnutí žalovaného však chybí posouzení toho, zda by se se právům žalobkyně v jejím konkrétním případě dostalo účinné ochrany ze strany státu a zda je sociální systém dostatečný, aby jí zajistil důstojný život. Posouzení žalovaného je pouze formální a nedostatečné. Ve vztahu k otázce dostupnosti vnitřní ochrany je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Žalovaný kromě toho naprosto ignoroval skutečnost, že žalobkyně je novorozenec. Opomenul zohlednit nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a jeho propojenost s právem na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Nezjistil tak spolehlivě skutkový stav.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Uvedl, že povinnost řádně zjistit skutkový stav má pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v řízení uplatnil. Z materiálu *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* vyplývá, že gruzínští občané mohou využívat prostředky na ochranu svých práv. Zneužitím pravomoci státních orgánů se zabývá ombudsman a řada neziskových organizací. Stěžovat si lze i u státního zastupitelství.
10. Gruzie lze v případě žalobkyně považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně měla možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a své námitky k nim sdělit již v průběhu správního řízení. To ale neudělala. Nyní tuto námitku vznáší nedůvodně.

11. Možné ohrožení žalobkyně její matka vyvozuje pouze z potíží, kterým by mohla v Gruzii čelit ona sama. Žalovaný se proto zabýval otázkou, zda tyto potíže lze považovat za pronásledování žalobkyně. Dospěl však k závěru, že nikoliv. Matka žalobkyně totiž neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že v případě žalobkyně nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Byly tu proto podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Důvody, které v řízení uváděla matka žalobkyně, nejsou azylově relevantní. Svědčí spíše o snaze legalizovat prostřednictvím azylového řízení pobyt žalobkyně v ČR. To ale není důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
12. Žalovaný považuje za irelevantní námitku žalobkyně ohledně porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Nezletilou žalobkyni nikdo od matky neodděluje. V řízení matka žalobkyně žádné obdobné obavy neuváděla, proto se jimi žalovaný nemusel zabývat. Matka žalobkyně domýšlí pouze krajní scénáře v případě jejího návratu do Gruzie a žalovanému podsouvá své domněnky, které ale nemají žádnou spojitost s jejím azylovým příběhem. Žalovaný proto trvá na správnosti svého rozhodnutí a nedůvodnosti žaloby. Navrhl její zamítnutí.

V. Jednání před krajským soudem

13. Dne 3. 3. 2021 se konalo jednání ve věci. Po shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného krajský soud zrekapituloval obsah spisu, z nějž vypíchl obsah protokolu o pohovoru se žalobkyní, materiál *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* a zprávu IOM. Účastníci neměli žádné další důkazní návrhy. Po jejich závěrečných návrzích a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU („procedurální směrnice“).
15. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, které byla věc původně přidělena, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.

a. Relevantní právní úprava

16. Jádrem sporu je otázka použití § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost bez jejího plného meritorního přezkumu. Otázkou, kterou musí soud posoudit, je, zda žalovaný postupoval správně, pokud v případě žalobkyně považoval Gruzii za bezpečnou zemi původu.

17. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, kde:
- a) obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 - b) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a,
 - c) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 - d) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
18. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2, rovněž se *neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.* Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstva přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
19. Základem vnitrostátní úpravy konceptu bezpečných zemí původu je procedurální směrnice. Ta v bodu 40 své preambule uvádí, že *pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak.* Z bodu 46 preambule vyplývá, že členské státy se mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. ČR zvolila druhou z těchto variant (viz výše citovaný § 86 odst. 4 zákona o azylu). Seznam bezpečných zemí původu obsahuje § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. V souladu s bodem 7 tohoto ustanovení *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.* Zařazení Gruzie na tento seznam znamená, že Gruzie (s příslušným teritoriálním omezením) splňuje výše uvedené podmínky pro

označení země za bezpečnou podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, který vychází z procedurální směrnice. Žalovaný tedy nemá povinnost tyto podmínky zkoumat jednotlivě ve vztahu ke každé žádosti o mezinárodní ochranu.

20. Z uvedeného vyplývá, že pokud žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je ovšem vyvratitelná. A každý žadatel pocházející z bezpečné země původu má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Žadatel tedy musí prokázat, že právě jemu „hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Aby žadatel toto důkazní břemeno unesl, musí nejenom tvrdit relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale zejména tato tvrzení prokázat.

b. Věcné vypořádání žalobních námitek

21. Žalobkyně prvně namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, protože si neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu. *V případě použití institutu bezpečné země původu však žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti.* Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
22. S ohledem na důvody, které žalobkyně v řízení uplatňovala, proto bylo postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil hlavně zprávu „*Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu*“, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Teprve pokud by žalobkyně předložila důkazy, že v jejím případě Gruzii za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto důkazů a tvrzení žalobkyně ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně však žádný takový důkaz nepředložila. Vyvrátit domněnku bezpečnosti Gruzie nejsou způsobilé ani důvody, pro které žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany. Matka žalobkyně v rámci řízení uváděla, že do Gruzie se odmítá vrátit, protože by její rodiče nepřijali do rodiny žalobkyni, coby nemanželské dítě. Netvrdila však v této souvislosti žádné konkrétní okolnosti, z nichž by žalovaný mohl dovodit, že jí nebo její dceři hrozí nebezpečí pro život nebo zdraví, které by bylo možné označit za pronásledování či vážnou újmu. Žalovaný proto nemusel vůbec zkoumat otázku dostupnosti vnitřní ochrany.

23. I pokud by žalobkyně uvedla, že jí ze strany rodinných příslušníků hrozí nějaké konkrétní nebezpečí, na věci by to nic neměnilo. Neprokázala totiž, že v jejím případě by neměla k dispozici účinné prostředky vnitrostátní ochrany. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že potíže se soukromými osobami mají relevanci pouze v případě, že by státní orgány namítané ohrožení „podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47).
24. V případě bezpečné země původu navíc platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006-149). Možnost využití vnitrostátních právních prostředků ochrany totiž představuje jedno z kritérií pro posouzení státu jako bezpečné země původu. To znamená, že již označením Gruzie jako bezpečné země původu se vytváří domněnka, že možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany existuje. Žalobkyně pouze obecně v tomto kontextu uvedla, že „policie tam nic neřeší“. Takové obecné konstatování však nestačí jako důkaz toho, že v jejím případě by vnitřní ochrana dostupná nebyla. Nelze proto tvrdit, že rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
25. Obavy žalobkyně, resp. její matky pak souvisely zejména s tím, že v Gruzii nebude mít žádné zázemí a nebude mít kde bydlet. Tyto důvody ale mají pouze ekonomický charakter. Z pohledu možnosti udělení azylu nebo doplňkové ochrany nemají relevanci. Žalovaný v té souvislosti správně pracoval se zprávou IOM, z níž plyne, že v Gruzii existuje funkční systém sociální péče a všichni občané Gruzie mají nárok na účast v něm.
26. Nedůvodná je i námitka žalobkyně, že výše uvedená zpráva *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* je neobjektivní, protože jejím autorem je sám žalovaný. Procedurální směrnice počítá s tím, že hodnocení, zda je určitá země bezpečnou zemí původu, bude provádět členský stát, který posuzuje žádost o mezinárodní ochranu. V čl. 37 odst. 3 podmiňuje toto hodnocení tím, že se má zakládat na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Zpráva, kterou žalovaný použil jako podklad rozhodnutí, to splňuje.
27. Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou, že žalovaný nedostatečně zohlednil nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Povinnost žalovaného zohlednit nejlepší zájem dítěte obecně ve výjimečných případech může mít své místo i v rozhodování ve věci mezinárodní ochrany. Bude tomu tak zejména v případě posuzování podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 13 a § 14b zákona o azylu), humanitárního azylu (§ 14), případně doplňkové ochrany v případě, že by vycestování cizince odporovalo mezinárodním závazkům ČR (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). V případě, že existují důvody pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, se však

v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu neposuzuje, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. A jde-li o bezpečnou zemi původu, neposuzuje se tedy, zda žadateli hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Neposuzuje se tedy ani to, zda vycestování dítěte odporuje mezinárodním závazkům ČR. Při použití institutu bezpečné země původu proto nejlepší zájem dítěte z povahy věci nemůže sám o sobě představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy nepochybil, pokud nejlepší zájem nezletilé žalobkyně blíže nezkoumal.

28. Lze proto shrnout, že žalobkyni se v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochranu nepodařilo vyvrátit domněnku, podle které je Gruzie bezpečnou zemí původu. Žalovaný zároveň dostatečně zjistil skutkový stav a žádost žalobkyně řádně posoudil. Krajský soud se z toho důvodu ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 s. ř. s.).
30. Ustanovená zástupkyně písemně vyčíslila svoji odměnu a žádá částku ve výši 10.200 Kč. Ta se skládá z odměny za tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“), prostudování spisu u krajského soudu dne 24. 9. 2020 podle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu a účasti na jednání před soudem podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3.100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za tři úkony právní služby po 300 Kč. Krajský soud se s takto uplatněným vyčíslením nákladů ztotožňuje. Plně odpovídá použitelným právním předpisům i skutkovým okolnostem věci. Proto je v souladu s tímto vyčíslením ustanovené zástupkyni přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 3. března 2021

Martin Kopa, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

samosoudce